

VZPOMÍNKA GUSTAVA KRUMA NA PŘÁTELSTVÍ S BIMBOU KONEČNÝM

„Často jsme spolu vedli dlouhé telefonické rozhovory, až nás uši brněly. Měl vzácný dar, uměl vyprávět. Z banální každodennosti dokázal velice osobitým způsobem podat skutečnost v bizarních souvislostech, s humorem, s hlasovým odstínem a nakonec ještě s pointou celého příběhu. Měl také jednu schopnost: když bylo zapotřebí, tak vyprávěl a současně kreslil. Někdy dokázal k živému slovu přidat i kreslený komentář, takový miniseriál. Naše rozhovory byly někdy ryze profesionální. Mluvílo se o nových malířských materiálech, o akrylu, o latexu, o kvalitě papíru pro perokresby. Poskytovali jsme si recepty na podklady i různá ateliérová tajemství. Už je to dávno, kdy jsme seděli nad společnými kresbami pro klasika klukovské literatury Jaroslava Foglara. Vzpomínali jsme přitom na dobu našich mladých let, na dobu bez televizorů, videa, computerových her, na epochu klukovství, na etiku správného chlapectví. Někdy bylo také v ateliéru ticho, slyšeli jsme pouze praskání ohně ve vysokých válcovitých plechových kamnech. Skicovali jsme, kreslili a podávali vše přes stůl z ruky do ruky, slyšet bylo skřípot per při temperamentnějším kreslení, což dotvářelo nezapomenutelnou atmosféru.“

Gustav Krum, 1993